

NO HI HA CASAMENT SENSE PLORS NI MORT SENSE FLORS

S'escolten les campanes de l'església a la placeta, la brisa gelada de l'inici de l'hivern és l'única companya que tinc des del balcó de ma casa. S'obren les portes, i la núvia ix acompanyada del seu nou marit. Té un somriure en la cara, però no li arriba als ulls.

Amor de boig, vós per un altre i jo per vós. Ella es pensa que estima aquell home, però l'únic que sent és por, tant per son pare que l'ha obligada a casar-se, com pel seu marit. És ell qui l'està besant ara mateix davant de tot el poble, però jo sé que en el fons m'estima a mi per la manera amb què està dirigint la seua mirada cap al meu balcó, mentre jo no puc apartar els meus ulls d'ella.

Val més ser amat que temut, i ella se'n adonarà tard de qui és en realitat l'amor de la seua vida. Perquè casar-se no és sols portar el ram, és estimar a una persona, és estar disposat a fer qualsevol cosa per l'altre...però abans era Déu l'amor, ara és l'or, i d'això jo no en tinc molt.

Es diu que l'absència és l'enemiga de l'amor, quan més lluny dels ulls, més lluny del cor, però no sempre és veritat. No he pogut oblidar els seus ulls blaus i el seu cabell negre. Com ens vam enamorar un dia en què ella va eixir d'amagades de sa casa i va aparèixer al bar on jo treballava. Quan ens véiem corriem un gran risc, ella era una senyoreta de bona família i jo un simple cambrer solitari, però aquest perill atrau perquè altera la rutina, i ella volia trencar-la per ser lliure, i jo sols la volia a ella. La nostra relació no haguera estat bé. Però entre el bé i el mal, ambdós decidírem aspirar a l'alegria.

La nova parella comença a caminar fora de la plaça, la mire i no en sent de ràbia, perquè allà on hi ha amor no hi ha rancor. La seva mirada no s'aparta del meu balcó, sé que s'està acomiadant, m'està dient adéu i m'està donant les gràcies per haver-la fet sentir lliure.

De mal d'amor, els metges no en curen, de manera que no hi ha cap remei per al dolor que en aquests moments sent al meu pit. Diuen que les persones felices no tenen memòria, i per aquesta raó, jo estaré condemnat a recordar-la per sempre.

Àngela Monferrer Mendoza